

[Statsministeren.]

— var det ikke mandag morgen kl. 6 eller såpan noget lignende den 8. september? — blev sluttet. Nu var det sådan, at venstre også besindede sig og også var med i dette forlig, men jeg er meget sikker på, og jeg tror, jeg tør sige det som en historisk kendsgerning, at selve indholdet i dette forlig var sådan, at det alvorligt blev overvejet hos de konservative, om de egentlig ikke skulle være med. Deres indvendinger imod tingene var minimale, kunne have været ordnet, hvis de endeligt havde besluttet sig. Dette siger jeg, fordi det kaster måske et særligt lys over den oppositionspolitik, som hr. Poul Schlüter og hans parti har ført lige siden, og ikke mindst den vurdering, som hr. Poul Schlüter anlægger på septemberforliget.

Hr. Poul Schlüter sagde, at man skulle ikke lade socialdemokratiet dirigere igen og igen. Hvis man skal tage sammenligningen med et orkester, så må jeg alligevel have lov at spørge hr. Poul Schlüter: mener man, at dirigenten i det orkester, som det politiske samarbejde måske kan siges at være, skulle tages fra et andet parti og i så fald hvilket? Og yderligere: ville det være udtryk for et bredt samarbejde i folketinget? Ville det være udtryk for et samarbejde over midten i dansk politik? Eller er, hr. Poul Schlüter, det konservative folkeparti totalt færdig med nu at snakke om behovet for, at man skal samarbejde over midten i dansk politik? Det er ikke længe siden, at socialdemokratiet igen og igen blev bebrejdet manglende vilje til samarbejde over midten. Nu er det altså de konservative, der demonstrativt siger: for alt i verden, lad ikke socialdemokratiet dirigere, heller ikke — åbenbart — selv om socialdemokratiet søger at dirigere på en sådan måde, at der bliver den størst mulige harmoni imellem dem, der skal, om jeg så må sige, spille dette samarbejde i dette ting. Nu opfordrer det konservative folkeparti visse andre borgerlige partier til at bryde dette samarbejde, således at vi kan få så meget disharmoni åbenbart som muligt her i folketinget.

Hr. Brusvang skal jeg kun gøre ganske få bemærkninger til. Jeg hørte interesseret på den redegørelse, som hr. Brusvang kom med. Det var en redegørelse, hvor han punkt for punkt gjorde op, hvorledes centrum-

demokraterne havde markeret deres politiske holdning og synspunkter. Jeg kunne ikke finde et eneste punkt i denne principielle programmerklæring, som hr. Brusvang kom med, som ikke var fuldstændig på linje med det konservative folkeparti.

Der er alligevel en afgørende forskel på centrum-demokraterne og de konservative. De konservative vil ikke ind i et samarbejde; centrum-demokraterne har deres konservative meninger, men er dog trods alt — med lidt besvær, men trods alt — til at snakke til. Derfor er jeg enig i den opfattelse, som hr. Brusvang gav udtryk for i forbindelse med den økonomiske politik, nemlig at der er situationer, hvor man skal sætte ind med fulde sejle. Der er andre situationer, hvor man må rebe sejlene. Jeg tror, det var finanspolitikken, der blev tænkt på. Jeg tror, der er meget rigtigt i det billede.

Hr. Knud Jespersen sagde nogle ting, hvoraf jeg kun skal nævne en enkelt. Jeg mener ikke, det var fair, at hr. Knud Jespersen sagde, at regeringen fører venstres politik. Jeg har heller ikke rigtig indtryk af, at venstre har den opfattelse; så ville jeg da i hvert fald gå ud fra, at man var mere tilfreds, men man ytrer dog af og til ét og andet, der lader forstå, at man ikke er ganske tilfreds. Regeringen førte f.eks. heller ikke, som det blev påstået, venstres politik, når det gjaldt arbejdsmarked, når det gjaldt overenskomstløsningen. Husk nu på, at det, venstre ville, blev fastlagt i deres helhedsløsning, som blev lagt frem her i december 1974. Det, den socialdemokratiske regering gjorde, hvad var det, hr. Knud Jespersen? Ja, det ved hr. Knud Jespersen jo udmærket. Vi afventede simpelt hen forhandlingerne på arbejdsmarkedet, og da arbejdsmarkedets parter rent faktisk havde forhandlet sig frem til en skitse, som de ganske vist hver for sig — netop hver for sig — ikke var tilfredse med, så var det dette skitsegrundlag, der var grundlag for, at der kunne lovgives. Det var bl.a. en situation, der indeholdt fastholdelse af dyrtidsregulering. Jeg tror endda, der var visse forbedringer af dyrtidsreguleringen, og der var i hvert fald en række overenskomstmæssige forbedringer, som parterne havde forhandlet sig frem til.

Så siger hr. Knud Jespersen ganske fikst, at regeringen ophøjede en skitse til lov, der